

การพัฒนาอุตสาหกรรมและการลงทุน

จากต่างประเทศ

จิราภู อิศรารังษี ณ อยุธยา*

หลักการในการทำรายงาน

รายงานนี้ ทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์เพียงอย่างเดียว คือ ผลประโยชน์ที่ของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ผู้เขียนไม่ใช่ทั้งแทนของสาขารัฐสหกรรม และในขณะเดียวกันก็ไม่ใช่ผู้แทนของหน่วยราชการใด ฉะนั้น จึงควรขออภัยนัยไว้ รายงานนี้ มิได้มุ่งหวังที่จะได้รับหรือรักษาผลประโยชน์ให้กับหน่วยงานหรือกลุ่มคนใด ๆ ทั้งสิ้น หากแต่ก็คงหลักของผลประโยชน์ของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเป็นสำคัญ

เวลาในการทำรายงานนี้ มิໄ่มากนัก จึงยังอาศัยทั่วไปและข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เท่าที่มีอยู่และจากการศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยของผู้เขียนในระยะ 4—5 ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็หวังว่า ทั่วไปและข้อมูลเหล่านี้จะเพียงพอในการให้ภาพกว้าง ๆ และสามารถประมวลข้อคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมได้พอสมควร ทั้งนี้ ผู้เขียนเชื่อว่า รายงานนี้จะสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้อีกมาก จากการอภิปรายของผู้มีความรู้ทางด้านอุตสาหกรรมภายหลังจากการเสนอด้วยรายงานนี้

รัฐบาลควรสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมหรือไม่

หากการพัฒนาอุตสาหกรรมสามารถดำเนินไปโดยมิต้องการความสนับสนุนจากรัฐบาล ก็คงไม่จำเป็นที่จะต้องมาอภิปรายกัน เพราะเอกชนคงจะดำเนินการพัฒนาอุตสาหกรรมไปได้โดยที่ไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวกับรัฐบาล แต่ขอเท่าที่วิงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เอกชนจำเป็นต้องพึ่ง

* จิราภู อิศรารังษี ณ อยุธยา, Ph. D. (Econ.) ; อาจารย์เอกคณพัฒนาการศรษฎิกิจ สถาบันนวัตกรรม
พัฒนาบริหารศาสตร์

หากรัฐบาลมีทรัพยากรไม่จำกัด ก็ແບບจะไม่มีบัญหาอะไรอีกเช่นกัน เพราะไม่ว่า
อุตสาหกรรมจะค้องการความสนับสนุนอะไร รัฐบาลก็จะสามารถจัดหาให้ได้ ในการณ์ เช่นนี้
หน้าที่ของรัฐบาลก็คงมีแต่ที่จะจัดความล้ำท้าทางด้านกลไกการบริหาร และพิจารณาให้การ
ส่งเสริมอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างเหมาะสม แต่รัฐบาลมีทรัพยากรที่จำกัด หากนำนโยบายทรัพยากร
ที่มีอยู่มาใช้ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมแล้ว ก็หมายความว่า รัฐบาลมีทรัพยากรน้อยกว่าเดิม
ที่จะสามารถใช้ในการส่งเสริมเศรษฐกิจสาขาอื่น ๆ จะนั้น จึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องเสนอหลัก
การและเหตุผล เพื่อสนับสนุนการที่รัฐบาลจะยกย้ายทรัพยากรบางส่วนจากสาขาอื่นมาเพื่อ
พัฒนาอุตสาหกรรม

หลักการและเหตุผลในการส่งเสริมคุณภาพงานครรภ์

ประเทศไทยอยพัฒนาไม่น้อย มุ่งจะพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อรองรับความต้องการของประเทศที่ร่าเริงและเจริญเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมแบบทันสมัย นักเศรษฐศาสตร์หลายคนได้เขียนไว้ว่าความคิดและเหตุผลทั้งหลายว่าไม่ถูกต้อง ก่อนที่เราจะตัดสินใจส่งเสริมอุตสาหกรรมเราอาจจะต้องแน่ใจก่อนว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมจะนำไปสู่ความเจริญทางเศรษฐกิจและพัฒนาการมากกว่า ในการนี้ที่เราจะเอารัฐบาลที่ถูกใช้ไปในการพัฒนาอุตสาหกรรมไปพัฒนา

เศรษฐกิจสาขาอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราพิจารณาดูหนทางในทางท้านการค้าระหว่างประเทศแล้ว อาจจะเป็นไปได้ที่ว่า หากเรามุ่งส่งเสริมทางท้านเกษตร ผลผลิตที่เกิดขึ้นนั้น อาจจะนำไปแลกสินค้าอุตสาหกรรมจากประเทศอื่นได้มากกว่าที่เราจะสามารถผลิตได้เอง

ในการนี้ของประเทศไทย หลักการซึ่งสามารถนำมาใช้เพื่อสนับสนุนให้รัฐบาลส่งเสริมอุตสาหกรรมมี

(ก) เทศุผลทางด้านการสร้างงาน ภายใต้สภาพการณ์ที่อัตราการเพิ่มของผลเมืองอยู่ในระดับสูง และเนื้อที่ในการเพาะปลูกไม่สามารถขยายตัวได้เพียงพอ ปัญหาการว่างงานหรือบัญชีนาในการที่แรงงานของประเทศทำงานไม่เต็มที่จะเกิดขึ้น การสนับสนุนให้มีการก่อตั้งอุตสาหกรรม จึงเป็นหนทางที่จะช่วยสร้างงานให้กับคนงานที่ว่างงานหรือคนงานที่ยังทำงานไม่เต็มที่โดยเฉพาะในสาขาเกษตรกรรม

(ข) เทศุผลทางด้าน Terms of Trade เพรบิช ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มของราคสินค้าอุตสาหกรรมและสินค้าประเภท Primary ได้ถึงข้อคิดว่า Terms of trade ของประเทศผู้ผลิตสินค้าประเภท Primary มีแนวโน้มที่จะลดลงในอนาคต * ความหมายของข้อคิดนี้คือ ในอนาคตเงินรายได้จากสินค้าประเภท Primary ซึ่งประเทศไทยเป็นผู้ผลิตและขายให้แก่ตลาดโลก จะสามารถนำไปซื้อสินค้าอุตสาหกรรมจากประเทศอื่น ๆ ได้น้อยลงทุกที่ เพราะราคาของสินค้าอุตสาหกรรมมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้น แต่ราคสินค้าประเภท Primary มีแนวโน้มจะลดลง หากข้อคิดของเพรบิชเป็นความจริงแล้ว การสนับสนุนอุตสาหกรรมควรจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้ประชาชาติสูงกว่า และมีฐานะทางด้านคุณธรรมเงินที่ดีกว่า อย่างไรก็ตามมีข้อสมมติที่สำคัญที่ควรระลึกถึงแม้ว่าจะเชื่อข้อคิดของเพรบิชก็ตาม นั่นคือการผลิตทางอุตสาหกรรมที่ให้รับการสนับสนุน จะต้องเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร ห้าไม่แล้วอาจเป็นไปได้ว่า การสนับสนุนการเกษตรจะสามารถทำให้ประเทศไทยได้รับผลประโยชน์มากกว่าเพรบิชในกรณีการสนับสนุนการเกษตร อัตราการเพิ่มของผลผลิตอาจสูงกว่าอัตราการลดลง Terms of Trade ทำให้รายได้เพิ่มขึ้น แต่หากการผลิตอุตสาหกรรมไม่ประสิทธิภาพ รายได้ประชาชาติอาจลดลงได้

* United Nation, *Economic Development of Latin America*, ECLA, New York, 1950, และ R. Prebisch, Commercial Policy in Underdeveloped Countries, ใน *American Economic Review*, Vol.XLIX No. 2, Papers and Proceedings, May, 1959.

สรุปแล้ว อาจจะกล่าวได้ว่า หากเรามีความมั่นใจพอสมควรแล้วว่า อุตสาหกรรมที่จะสนับสนุนให้ก่อตั้ง สามารถดำเนินการผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควรแล้ว ก็มีเหตุผลเพียงพอในเบื้องของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม ที่จะใช้ทรัพยากรที่รัฐบาลมีอยู่ส่วนหนึ่งเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม

การที่ผู้เขียนรายงานได้ยินยกบัญชาว่า รัฐบาลควรสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรม หรือไม่ขึ้นมาพิจารณา ทาง ๆ ที่รัฐบาลเองก็ได้แสดงเจตนาที่จะสนับสนุนมาช้านานแล้ว ก็ เพราะผู้เขียนมีความเห็นว่า รัฐบาลได้แสดงเจตนาที่จะสนับสนุนมาช้านานแล้ว แต่ในเบื้องต้น การสนับสนุนมีน้อยกว่าที่ควร จนประมาณซึ่งรัฐบาลได้มอบให้กับงานทางด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมมีปริมาณต่ำมาก เมื่อเทียบกับงบประมาณสำหรับสาขาอื่น ๆ ฉะนั้น ข้อสรุป ข้อแรกของรายงานนี้คือ หากรัฐบาลเห็นชอบกับเหตุผลและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมของการพัฒนาอุตสาหกรรมแล้ว รัฐบาลก็ควรพร้อมที่จะสนับสนุนกิจกรรมอุตสาหกรรมภายใต้เงื่อนไขในเบื้องต้นที่จะส่งเสริมมากกว่าในอดีต

แนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรม

ในรายงานที่อธิบายการเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียเกี่ยวกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของเอเชียอาคเนย์ ผู้เขียนระบุ Dr. Helen Hughes ได้ทิ้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรม ในภาคพื้นนี้โดยทั่ว ๆ ไปไว้ว่า รัฐบาลได้สนับสนุนการก่อตั้งอุตสาหกรรมในอีกตัวที่ตัวความหวัง ที่จะให้อุตสาหกรรมเป็นหนทางที่จะนำชาติขึ้นมา เป็นสู่ความมั่งคั่งและความเจริญ และความหวังนี้ก็เป็นความจริงไปส่วนหนึ่ง เพราะมีอุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นในอดีต เช่น ญี่ปุ่นซึ่งมีต้นแบบให้ เจริญเติบโตเร็วหน้าไปพร้อมกับความเจริญทางวัสดุของประเทศ แต่ก็มีอีกส่วนหนึ่งที่รัฐบาลต้องผิดหวัง เพราะสูญเสียความเจริญทางวัสดุของประเทศ อุตสาหกรรมเหล่านี้คือทุนการผลิตสูงและไม่มีแนวโน้มที่จะลดต่ำลงมาเท่ากับอุตสาหกรรมประเทศเดียวทันทีที่ผลิตอยู่ในตลาดโลก นอกจากนั้น Dr. Hughes ยังได้รายงานถึงว่าในงานประทศโดยเฉลี่ยในประเทศไทย จัดการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม ซึ่งใน 10 ปีที่แล้วเพิ่มขึ้นในอัตราที่น่าพอใจ ลดลง เพื่อในเชิงของการส่งเสริมให้มุ่งไปในแนวทางการทดแทนสินค้าเข้า (Import Substitution) การทดแทนดังกล่าวก็จะก่อให้เกิดความตึงเครียดต่อไปในอัตราที่ไม่ลดลง**

* ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 งบประมาณสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยรวม 7 % ของงบพัฒนาทั้งหมด.

** H. Hughes, The Manufacturing Industry Sector, ใน Southeast Asia's Economy in the 1970's, Asian Development Bank, November, 1970.

การส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อท่องเที่ยวสินค้าขาเข้า

มาตรการชั่วคราวได้ก่อขึ้นมาเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมในประเทศไทยในระยะเวลาที่แล้วมา เป็นมาตรการชั่วคราวจึงให้มีการก่อตั้งอุตสาหกรรมเพื่อท่องเที่ยวสินค้าขาเข้าเป็นส่วนใหญ่ อุตสาหกรรมดังกล่าวมีข้อด้อย คือ

- (ก) สร้างงานให้กับคนงานชายในประเทศ
- (ข) ประหยัดเงินตราต่างประเทศในส่วนของมูลค่าเพิ่ม (Value Added) ของสินค้า

(ก) ก่อตั้งขึ้นมาง่าย เพราะสามารถจัดการแข่งขันจากสินค้าต่างประเทศได้อย่างไร้ความสามารถ อุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าเพื่อท่องเที่ยวสินค้าขาเข้า ก็มีข้อเสียอยู่ไม่น้อย หนึ่งก็คือ

- (ก) ตลาดภายในประเทศ จำกัด ทำให้
 - (๑) การผลิตเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ เพราะมีความสามารถได้ประโยชน์จากเทคนิคการผลิตแบบ Mass Production หรือหากใช้เทคนิคการผลิตซึ่งควรจะได้รับ Economies of Scale ก็ไม่สามารถใช้กำลังผลิตได้เต็มที่ (Excess Capacity)

(2) โอกาสในการขยายตัวน้อย เพราะถูกจำกัดโดยตลาดภายในประเทศซึ่งสามารถเพิ่มได้ในอัตราที่ไม่สูงนัก

(3) การแข่งขันมีน้อย เพราะคุณภาพไม่เท่าพ่อที่จะมีผู้ผลิตมากราย หรือหากมีการแข่งขันกัน ผู้ผลิตแต่ละคนก็ไม่สามารถผลิตได้อย่างเต็มที่ เช่น ในกรณีอุตสาหกรรมเคมีชนิดหนึ่ง มีการแข่งขันกันระหว่างโรงงานเพียง 2 โรง แต่เนื่องจากตลาดภายในประเทศเล็กมาก แต่ละโรงจึงสามารถผลิตได้เพียง 30% ของกำลังผลิตเต็มที่เท่านั้น

(ข) การปักบึ้งอุตสาหกรรมที่ก่อตั้งขึ้นมาไม่ถาวรและเป็น “ทารก” (Infant Industry) ความชำนาญในการผลิตอุตสาหกรรมที่ก่อตั้งขึ้นมาไม่ถาวรคือว่าผู้ผลิตต่างประเทศ ซึ่งเป็น “ผู้ใหญ่” ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงกว่า นอกจานนี้ ยังประสบปัญหาที่ว่า ผู้ชี้นำภายในประเทศไม่มีความไว้เนื้อเชื่อใจในผลิตภัณฑ์ที่ผลิตภายในประเทศ ถึงแม่ว่าราคากองผลิตภัณฑ์จะถูกกว่าและคุณภาพใกล้เคียงกัน ก็ยังนิยมซื้อสินค้าจากต่างประเทศ ฉะนั้นหากไม่มีการปักบึ้งกันแล้ว ก็จะเป็นการยากที่อุตสาหกรรมซึ่ง

ทั้งขันใหม่จะสามารถผ่านอุปสรรคเหล่านี้ไปได้ในระยะทัน อย่างไรก็ตาม การปอกบีองอุตสาหกรรม ที่คงขันทำให้ผู้บริโภคเป็นผู้เสียผลประโยชน์ กล่าวคือ ต้องซื้อสินค้าในราคาก็แพงกว่าควร

(ก) หากผู้ซื้อซึ่งซื้อสินค้าจากอุตสาหกรรมที่ทั้งขันในราคาก็แพงกว่าราคากลางโดยเพียงระยะเวลานึงเท่านั้น ก็คงจะไม่สู้กระไว้นัก แต่ในหลายกรณี อุตสาหกรรมที่ได้วันการปอกบีองไม่ยอมก้าวหน้าจากสภาพแห่งความเป็น “ثارก” ไปสู่ความเป็น “ผู้ใหญ่” เนื่องที่ ผู้บริโภคก็เลยท้อซึ้งซึ่งที่แพงกว่า คุณภาพด้อยกว่าไปเรื่อยๆ นักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การปอกบีองมากเกินไปนั้น ทำให้อุตสาหกรรมภายในประเทศหมดความต่อรือร้นที่จะปรับ - ปรุงตนเอง ฉะนั้น จึงต้องมีวิธีการบางอย่างที่จะช่วยกระตุ้นอุตสาหกรรมภายในประเทศ เช่น ลดอัตราการปอกบีองลงหลังจากระยะเวลานึง แนะนำที่อาจยกเลิกการปอกบีองในที่สุด* เราดูดูก้าวอย่างของอุตสาหกรรมนำ้ตาลในประเทศไทย ปอกบีองกันมากกว่า 30 ปีแล้ว ผู้บริโภคภายในประเทศก็ยังจำเป็นที่จะต้องซื้อน้ำตาลที่แพงกว่าราคากลางและคุณภาพด้อยกว่ามาก แต่มาถึงขั้นนี้แล้วก็ยากที่จะเลิกอีกชั้นได้ เพราะชีวิตความเป็นอยู่ของคนจำนวนมากขึ้นอยู่กับอุตสาหกรรมนี้เสียแล้ว

(ง) นักเศรษฐศาสตร์ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับอุตสาหกรรมในประเทศไทยที่กำลังพัฒนาบางประเทศ เช่น ในประเทศไทยลิปปีนส์และปาเกสตาน ได้พบว่า มูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรมบางประเภท เมื่อเทียบกับราคากลางค้าสำเร็จรูปในตลาดโลกแล้ว มีค่าเพิ่มลง ในกรณีเหล่านี้ หมายความว่า แม้กระหึ่นทั้งทั้นชั้นจ่ายในการซื้อตั้งแต่ต้น ก็สูงกว่าราคากลางค้าสำเร็จรูปในตลาดโลกเสียแล้ว ก็ตามนั้น ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ถ้าพิจารณาดูอย่างละเอียดแล้ว จะเห็นว่าเป็นไปได้ที่เดียว เช่น ในกรณีที่อุตสาหกรรมภายในประเทศไทยต้องซื้อตั้งแต่ต้นในราคางross (เพราะสั่งจำนวนน้อย หรือเพราะค่าขนส่งแพง) หรือมีการสูญเสียตั้งแต่ต้น (Wastes) มากในระหว่างการผลิต ในกรณีเหล่านี้ นักจากผลประโยชน์ทางค้านการสร้างงานให้คนมีงานทำแต่เพียงอย่างเดียวแล้ว ประเทศไทยยอมเสียผลประโยชน์ในการก่อตั้งอุตสาหกรรมดังกล่าวขึ้น ทั้งในทันเงินตราต่างประเทศและการผลิตในระดับศัลย์ที่สูงมาก

โดยสรุปแล้ว 乍กกล่าวไว้ว่า การสนับสนุนการก่อตั้งอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนสินค้าขาเข้านั้น ควรกระทำอย่างระมัดระวัง ในระยะทันอาจเป็นไปได้ว่า เนื่องด้วยเหตุผลหลายประการ รัฐบาลจำเป็นต้องช่วยเหลือสนับสนุนเพื่อให้อุตสาหกรรมที่ยัง “แรกเกิด” สามารถแข่งกับผู้ผลิตต่างประเทศได้ แต่การช่วยเหลือสนับสนุนนี้ ควรจะมีเพียงระยะเดียว ไม่ปอกบีองกัน

* แต่ทั้งนี้ รัฐบาลจะต้องมีมาตรการที่จะบังคับการหุ้นตลาดจากต่างประเทศ

กลอตไป จะนั้น การตัดสินใจว่าจะส่งเสริมอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่งหรือไม่นั้น จึงควรวินิจฉัยอย่างรอบคอบว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีหนทางที่จะยืนหยัดด้วยตนเองได้ในภายหน้า หากยกหลักการคังก์ต่อไปในนโยบายสนับสนุนอุตสาหกรรมที่จะก่อตั้งขึ้น ประเทศไทยก็จะได้รับผลประโยชน์ทั้งทางค้านเงินตราต่างประเทศและทางค้านการสร้างงานอย่างเต็มที่ โดยไม่เสียผลประโยชน์ต่อประชาชนผู้บุริโภคในระยะยาว

แนวโน้มของการส่งเสริมอุตสาหกรรมในประเทศไทย

ในระยะเวลา 1 หรือ 2 ปีที่ผ่านมา ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์นโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมกันอย่างกว้างขวาง และได้มีการทดลองกันเกือบจะเป็นเอกลักษณ์ในระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม ว่าแนวโน้มของการส่งเสริมอุตสาหกรรมการมุ่งไปในทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อส่งออกมากกว่าอุตสาหกรรมเพื่อทุกแทนสินค้าเข้าช้า ในหลักการแล้ว อุตสาหกรรมซึ่งสามารถส่งสินค้าไปขายยังต่างประเทศได้ย่อมจะมีข้อดีต่อไปนี้

(ก) ตลาดไม่จำกัดเหมือนในกรณีของผู้ที่ผลิตเพื่อสนองความต้องการของตลาดภายในประเทศไทยเท่านั้น ทำให้สามารถใช้กระบวนการผลิตซึ่งทันสมัยที่สุด โดยมิต้องกลัวว่ากำลังผลิตจะไม่สามารถใช้งานได้เต็มที่และทำให้สามารถสร้างงานได้จำนวนมากกว่าอีกด้วย

(ข) การแข่งขันกับผู้ผลิตในตลาดโลก จะเป็นแรงผลักดันให้นักอุตสาหกรรมของประเทศไทยต้องปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานในอุตสาหกรรมของตนอยู่เสมอ

(ค) นีนการแสวงหาเงินตราต่างประเทศเข้ามาโดยตรง ซึ่งจะช่วยสถานการณ์ของทุกชั้นเรียนระหว่างประเทศไทยอย่าง

ถึงแม้ว่า อุตสาหกรรมซึ่งส่งสินค้าออกจะมีข้อดีเหล่านี้จริง บัญหาที่สำคัญก็คือประเทศไทยมีอุตสาหกรรมอะไร ซึ่งจะสามารถก่อตั้งขึ้นมาเพื่อส่งสินค้าไปขายต่างประเทศได้

อุตสาหกรรมส่งออกของไทย

ในอดีตหากไม่นับอุตสาหกรรมดุลยที่บุกแล้ว สินค้าอุตสาหกรรมที่ส่งออกมีมุตถ้าเพียงประมาณ 2 เปอร์เซนต์ของสินค้าออกทั้งหมดเท่านั้น นกีแสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมที่ก่อตั้งขึ้นมาในอดีตประสบบัญหาในการส่งออก มีฉะนั้นแล้ว มูลค่าคงจะมีต่ำส่วนสูงกว่าหนึ่น หากบัญหาในการส่งยุทธ์สำเร็จในอีก คือ การขาดความสนับสนุนจากรัฐบาล ก็อาจเป็นไปได้ว่า เรายังคงต้องพยายามมากกว่า การหามาตรฐานการที่เหมาะสมให้รัฐบาลสนับสนุนการส่งออก สำหรับผู้เชี่ยวชาญแล้วคิดว่า บัญหาของการส่งออกนั้น มีอุปสรรคและบัญหามากมายซึ่งรวมถึงการขาดความ

สนับสนุนจากการรัฐบาล เรายังคงมีความพิจารณาคุ่าว่า ปัญหาที่มา แหล่งที่มีอะไรบ้าง แต่ละปัญหา มีความร้ายแรงแค่ไหนและสามารถหาจุดเดียวกันของไรมาแก้ไขได้บ้าง

หลักสำคัญที่นักเศรษฐศาสตร์ยึดถือในการพิจารณาหนทางของการส่งสินค้าออก คือ หลักของการเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียในการผลิต ว่าจ่ายที่สามารถประมวลข้อดีข้อเสียค่าง ๆ เพื่อ สามารถเปรียบเทียบการผลิตในแต่ละประเทศได้ คือ ต้นทุนการผลิต จะนั้น ก่อนจะพิจารณา เรื่องอื่นใด จะต้องขอบรับว่า อุตสาหกรรมของไทยที่จะสามารถส่งสินค้าไปขายในต่างประเทศ ได้จะต้องมีต้นทุนการผลิตซึ่งต่ำกว่าอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าประเภทเดียวกันในประเทศอื่น ๆ และเท่าที่สามารถมองเห็นได้ มีอุตสาหกรรมอยู่ 2 ประเภท ซึ่งจะสามารถได้เปรียบประเทศอื่น ทางที่ก้านทันทุนการผลิต คือ

(ก) อุตสาหกรรมซึ่งต้องใช้วัสดุดินในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก และวัสดุดินเหล่านี้มี ราคาซึ่งไม่สูงกว่าในประเทศไทยอื่น ๆ นอกจากนี้ ยังจะค้างมีลักษณะเพิ่มเติมที่ว่า ค่าขนส่งของวัสดุ ทิบอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเทียบกับราคาวัสดุดินของ หรือมีอัตราการสูญเสียของวัสดุดินสูง ในกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมนั้น ๆ สภาพการณ์ซึ่งก่อสร้าง อาจจะหาได้ไม่ง่ายนัก ตัวอย่าง เช่น อุตสาหกรรมน้ำตาล ซึ่งต้องใช้อ้อยเป็นวัสดุดินสำคัญ อุตสาหกรรมนี้อาจจะได้เปรียบการ ผลิตในหลายประเทศ แต่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า ต้นทุนการผลิตของน้ำตาลไทยอยู่ในระดับที่สูง กว่า ทั้งนี้ เป็นเพราะว่า ผลผลิตของอ้อยอยู่ในระดับต่ำทำให้ราคาวัสดุ อ้อย ในระดับคุณภาพ ซึ่งเท่าเทียมกันสูง เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมน้ำตาลไทยสูง อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมในประเทศไทยซึ่งมีหนทางที่จะส่งออกตามหลักการ ในข้อนี้ คงจะต้องเป็นอุตสาหกรรมที่แปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตรหรือแร่ต่าง ๆ หรือเป็น อุตสาหกรรมซึ่งผลิตสินค้าที่ต้องใช้ผลิตภัณฑ์เกษตรหรือแร่เป็นวัสดุดินที่สำคัญ

(ข) อุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก อัตราค่าแรงงานในประเทศไทยอยู่ ในระดับที่ต่ำกว่าประเทศที่พัฒนาแล้วทุกประเทศ และยังต่ำกว่าในประเทศไทยเพื่อนบ้านที่กำลัง พัฒนาบางประเทศ เช่น มาเลเซีย พลีบินส์และสิงคโปร์ จะนั้น สำหรับอุตสาหกรรมใดที่ต้อง ใช้แรงงานในการผลิตเป็นจำนวนมาก ประเทศไทยจึงน่าที่จะได้เปรียบประเทศไทยเหล่านี้ทางด้าน ทันทุนการผลิต อย่างไรก็ตาม มีข้อที่จะพึงสังวรณ์เพิ่มเติมอีก 2 ข้อ คือ

(1) นอกจากอัตราค่าแรงงานแล้ว จะต้องพิจารณาผลผลิตของแรงงานด้วย หากผล ต่างของประสิทธิภาพในการผลิตของแรงงานในประเทศไทย เมื่อเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้ว มากกว่าผลต่างของอัตราค่าแรงงานแล้ว ประเทศไทยก็จะไม่ได้เปรียบในแง่ของต้นทุน ซึ่งเกิด จากแรงงาน โปรดพิจารณาทั้งอย่างง่าย ๆ ต่อไปนี้

สมมติว่า ปัจจัยการผลิตขึ้น ๗ ต้องใช้จำนวนเท่ากันและราคาเท่ากัน

	กรณีที่ ๑	กรณีที่ ๒	
	ประเทศไทย	ประเทศไทย	ประเทศไทย
ค่าจ้างคนงาน ๑ คน	100	10	100
ผลผลิตของคนงาน ๑ คน	100	20	100
Labour Cost ต่อหน่วย	1	$\frac{1}{2}$	1
			2

ในการณ์ที่ ๑ ประเทศไทยได้เปรียบทางด้านที่ต้นทุนการผลิต ส่วนในการณ์ที่ ๒ ประเทศไทย เสียเปรียบ เพราะต้นทุนสูงกว่า ถึงแม้ว่าอัตราค่าจ้างในประเทศไทยจะต่ำกว่าถึง 10 เท่าก็ตาม แต่ความต่างทางด้านผลผลิตมีถึง 20 เท่า

(2) เทคนิคในการผลิตสินค้าไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไป อุตสาหกรรมในประเทศไทยอยาจจะใช้แรงงานเป็นจำนวนมากก็จริง แต่ในอีกประเทศไทยหนึ่ง ซึ่งอัตราค่าจ้างอยู่ในระดับสูงอาจจะมีการเอาเครื่องจักรมาทดแทนแรงงาน ในกรณีดังกล่าว ที่ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมซึ่งใช้เครื่องจักรทดแทนแรงงานอาจจะต่ำกว่าก็ได้ จะนั้น ประเทศไทยจะสามารถได้เปรียบแน่ ๆ ก็แต่ในการณ์ที่แรงงานมีประสิทธิภาพในการผลิตใกล้เคียงกับของทางประเทศ และในการณ์ที่ไม่สามารถเอาเครื่องจักรมาแทนแรงงานได้ ตัวอย่างของอุตสาหกรรมก็กล่าว คือ คุณภาพของภูมิประเทศ เช่น บริษัทที่ผลิตเครื่องจักรที่ต้องใช้แรงงานสูง เช่น โรงงานซิสเตอร์ นาฬิกา กล้องถ่ายรูป ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ต้องใช้แรงงานเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ และไม่สามารถใช้เครื่องจักรทดแทนแรงงานได้

อุปสรรคในการส่งออกของสินค้าอุตสาหกรรม

ถึงแม้ว่า เราจะสามารถกันพบอุตสาหกรรมจำนวนมากหนึ่ง ซึ่งอาจจะสามารถผลิตสินค้าในระดับต้นทุนซึ่งต่ำกว่าทางประเทศไทยได้ เพราะมีลักษณะคั้งที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น แต่อุตสาหกรรมเหล่านี้เห็นจะต้องขัดอุปสรรคและปัญหาอย่างน้อย ก่อนที่จะสามารถส่งสินค้าของตนออกไปขายที่ต่างประเทศได้จริง ๆ อุปสรรคและปัญหานามากอย่างสามารถแก้ได้โดยความพยายามของผู้ดำเนินงานอุตสาหกรรมเอง แต่บางส่วนของปัญหาที่จำเป็นที่จะต้องได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากรัฐบาล ในรัฐนี้ เรายังจะมาพิจารณาคุปผู้รับและปัญหาเหล่านี้ และทางหนทางแก้ไขหากเป็นไปได้ ปัญหาและอุปสรรคอาจแบ่งออกเป็น ๒ หัวข้อใหญ่ คือ

- (1) บัญหาและอุปสรรคทางด้านการตลาด
- (2) บัญหาและอุปสรรคทางด้านการผลิต

(1) บัญหาและอุปสรรคทางด้านการตลาด

(ก) ถึงแม้ว่า กันทุนการผลิตของอุตสาหกรรมไทยจะดีกว่า แต่ก็มีได้หมายความว่า จะสามารถขยายสินค้าขึ้นได้เสมอไป เพราะในประเทศที่พัฒนาแล้วส่วนใหญ่มีกำแพงภาษีกันขวางสินค้าอุตสาหกรรมจากประเทศอื่น ๆ การแก้ไขบัญหานี้ต้องทำในระดับรัฐบาล แต่เท่าที่ได้พยายามกระทำมาภายใต้ GATT หรือ UNCTAD ก็ไม่ได้ผลมากนัก ส่วนการแก้ไขบัญหานี้โดยพยายามสร้างตลาดร่วมในหมู่ประเทศที่อยู่ติดกันเอง ก็ประสบบัญหามากมายยากที่จะคลองกันได้

(ข) ประสบการณ์ของนักธุรกิจในประเทศไทยเกี่ยวกับภาคสินค้าอุตสาหกรรมมีน้อยนักธุรกิจของเรารับดีว่า สินค้าอุตสาหกรรมควรจะส่งมาจากใน แต่ความรู้เกี่ยวกับว่า จะขายที่ไหนนั้น นักอุตสาหกรรมของไทยเสียเปรียบสิงคโปร์และช่องกง ซึ่งเคยเป็น Free port และเชี่ยวชาญทางด้านแหล่งที่มาและตลาดของสินค้าอุตสาหกรรม

(ก) อุตสาหกรรมของไทยเสียเปรียบประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็นพิเศษทางการค้ากับประเทศบางประเทศ เช่น ประเทศที่อยู่ในกลุ่มเครือจักรภพได้รับสิทธิพิเศษในอัตราของภาษีขาเข้า พลิบเป็นส่วนของสินค้าอุตสาหกรรมของตนส่วนใหญ่ให้กับสหรัฐ-อเมริกา เพราะมีข้อตกลงทางด้านการค้ากันเป็นพิเศษ เพื่อจะแข่งกับสินค้าจากประเทศเหล่านี้ กันทุนการผลิตของอุตสาหกรรมไทยจะต้องที่เป็นพิเศษ หรือจะต้องเป็นประเภทสินค้าที่ประเทศเหล่านี้ไม่สามารถผลิตได้

(2) บัญหาและอุปสรรคทางด้านการผลิต

(ก) บัญหาทางด้านวัสดุคง อาจจะแยกออกได้เป็น 3 บัญหាកวักัน คือ บัญหาร่องคุณภาพ บัญหารื่องราคา และบัญหาเกี่ยวกับปริมาณซึ่งไม่เพียงพอ บัญหาร่องคุณภาพ และราคาได้ยกตัวอย่างไปแล้ว ในกรณีของอุตสาหกรรมน้ำผลไม้ หากคุณภาพของวัสดุคงไม่ดี ก็จะทำให้คุณภาพของสินค้าที่ผลิตขึ้นมาด้อยไปด้วย ทำให้ขายได้ในราคาต่ำหรืออาจขาดไม่ได้เอ้าเฉยในตลาดโลกซึ่งดีกว่าคุณภาพเป็นเรื่องสำคัญ หรือหากราคาของวัสดุคงสูง ก็จะทำให้คันทุนการผลิตมีแนวโน้มที่จะสูงตามขึ้นไปด้วย ซึ่งจะเป็นการลดรายได้เบรียบจากปัจจัย

อีน ๆ เช่น Labour Cost เป็นกัน ปัญหาที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับวัสดุคิบิกือ ปริมาณไม่เพียงพอ เช่น ในการเดินทางไม่และไม่เป็นกัน ทั้งสองนี้เป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมซึ่งมีความต้องการมากในต่างประเทศ แต่อุตสาหกรรมที่ทำการผลิตประสบปัญหาว่าไม่สามารถผลิตเท่าที่ต้องการได้ เพราะปริมาณเว้าดูก็ไม่ไม่เพียงพอ

(ช) ปัญหาทางด้านสารสนเทศ เนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรมจำเป็นต้องจัดทำที่ศักดิ์ใจไม่ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล โรงงานเหล่านี้จึงต้องไปขอรับการจัดการจากนักงานชานเมือง ต้องเสียค่าปรับปูรุท หน้าบานาดาลและต่อสายไฟมายังโรงงาน บางโรงงานไม่มีโทรศัพท์ที่จะติดต่อกับโลกภายนอกได้ ในบางเขตไฟเสียบ่อย ๆ โดยเฉพาะหลังจากฝนตก ทำให้การผลิตต้องหยุดชะงักไปหลายชั่วโมง ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้ โรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งในหลักการควรจะผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ กลับมีทั้งหมดการผลิตสูงไม่สามารถไปแข่งขันกับต่างประเทศได้ นอกจากนี้ยังประสบปัญหาความคืบคลานของการจราจร ทำให้การขนส่งสินค้าระหว่างโรงงานและท่าเรือเป็นไปอย่างลำบาก ทำให้ค่าขนส่งแพง ส่วนการขนส่งสินค้าจากท่าเรือกรุงเทพฯ และการนำวัสดุคิบเข้ามายังท่าเรือกรุงเทพฯ ก็เสียค่าใช้จ่ายสูง เพราะบริษัทเดินเรือประสบความล่าช้าในการหาท่าจอดและการขนถ่ายสินค้า จึงคิดค่าบริการแพงเป็นพิเศษ ดังนั้น ล้วนมีส่วนทำให้ทั้งหมดการผลิตของอุตสาหกรรมสูงขึ้นทั้งสิ้น และสุดท้ายการที่สินค้าอุตสาหกรรมไทยจะไปแข่งกับต่างประเทศได้

(ก) ปัญหาทางด้านกำไรและเงินช่วยเหลือ การเก็บภาษีการผลิตหรือการขายมีส่วนทำให้ทั้งหมดการผลิตสูงขึ้น ส่วนการให้เงินสนับสนุนช่วยเหลือ (Subsidy) เป็นการช่วยลดค่าน้ำทุนการผลิตในประเทศไทย อุตสาหกรรมท้องถิ่นเสียภาษีขาเข้าและภาษีการค้าสำหรับวัสดุคิบและต้องเสียภาษีการค้าในการนำเข้าสินค้าของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมบางประเภทที่มีการผลิตต่อเนื่องกันเป็นชั้น ๆ ภาษีก็เก็บตามลำดับชั้นของการผลิตนั้น ๆ เช่น ในอุตสาหกรรมสิ่งทอ เมื่อเสียภาษีสำหรับการชื้อผ้ามาแล้ว บริษัทบืนด้วยก็จะเสียภาษีการค้าในการนำเข้าค้ายของตนให้บริษัทก่อตัว บริษัทที่ก่อตัวก็เสียภาษีการค้าในการขายผ้า ตามกฎค่าของผ้าทั้งหมด (ซึ่งรวมมูลค่าของผ้าและบริการบืนด้วยซึ่งเสียภาษีไปแล้ว) บริษัทฟอกย้อม ก็จะเสียภาษีอีกครั้งหนึ่งในการขายผ้าที่ย้อมแล้วให้กับโรงงานผลิตผ้าสำเร็จรูป การเก็บภาษีซ้อนเช่นนี้ ไม่เป็นการสนับสนุนการส่งออกเลย เพราะในกรณีของตัวอย่างที่ยกมา พอกถึงขั้นการผลิตผ้าสำเร็จรูป ซึ่งในหลักการควรส่งออกไปขายต่างประเทศได้ ทั้งหมด

การผลิตก็จะอยู่ในระดับที่สูงเกินไปเพื่อภาครัฐที่ซื้อนมาขายชั้น อุตสาหกรรมในประเทศไทย ต้องเสียภาษีให้แก่รัฐบาลซึ่งเพิ่มต้นทุนการผลิตของตน แต่ต้องไปแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ซึ่งรัฐบาลช่วยเหลือสนับสนุนอุตสาหกรรมของเขากว่ามาตรการทั่ว ๆ เช่น ให้เงินสนับสนุนโดยตรง (Export Subsidy) และการให้เครดิต (Export Credit) โดยสารในการที่จะไปแข่งขันกับประเทศเหล่านี้จึงยากที่จะหวังได้ หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกี่ยวกับนโยบายการเก็บภาษีและนโยบายการให้เงินสนับสนุนซึ่งเหลือแก่อุตสาหกรรมที่สามารถส่งสินค้าไปขายต่างประเทศได้

(ง) กลไกการบริหารของหน่วยราชการไทย ถึงแม้ว่า รัฐบาลจะมีนโยบายและมาตรการที่จะช่วยอุตสาหกรรมส่งออกของไทยก็ตาม แต่ก็ไม่เป็นทั่วไปว่า อุตสาหกรรมจะไม่ได้รับผลประโยชน์เต็มที่ เพราะการทำงานอย่างล้าช้าของหน่วยราชการไทยที่เกี่ยวข้อง เช่น ในอดีต รัฐบาลได้พยายามช่วยเหลือโดยการคืนเงินภาษีเข้ามาที่เก็บจากวัสดุคุปได้ $\frac{7}{8}$ ในกรณีที่สามารถส่งสินค้าไปต่างประเทศได้ แต่ปรากฏว่า อุตสาหกรรมจะต้องรอเป็นเวลาประมาณ 6 เดือน ถึง 18 เดือน ก่อนที่จะรับเงินคืนได้ ส่วนใหญ่ของบัญหาอยู่ที่ระบบราชการซึ่งไม่ทันสมัย แต่ในขณะเดียวกันก็มีกรณีไม่น้อยที่ความล่าช้าก็เกิดขึ้นเพราะกระบวนการของข้าราชการที่ลืมว่าตนไม่มีส่วนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมของเอกชน ข้าราชการบางคนไม่เข้าใจว่า ความล่าช้าหรือความไม่สะดวก ซึ่งเอกสารได้รับจากการกระทำการของตนอาจเป็นสาเหตุให้เอกสารนั้นไม่สามารถดำเนินการส่งออกต่อไปได้ เพราะทันทุนสูงเกินไป หรือลูกค้าเกิดความเบื่อหน่ายในความไม่ตรงเวลา ผลเสียเช่นนี้มิได้ก่ออยู่เพียงเอกสารผู้ประกอบกิจการอุตสาหกรรมนั้น ๆ แต่ก่ออยู่กับเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของข้าราชการทุกคนที่จะช่วยกันรักษาผลประโยชน์

โดยสรุปแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า การสนับสนุนอุตสาหกรรมเพื่อส่งออกนี้เป็นนโยบายที่ดี แต่เพียงการพูดว่าจะสนับสนุนเท่านั้น จะไม่ก่อให้เกิดผลอะไรเลย เพราะถึงแม้จะมีอุตสาหกรรม ซึ่งมี Potential ที่จะส่งออกได้ แต่บัญหาและอุปสรรคที่งอุตสาหกรรมเหล่านี้จะต้องประสบมีอยู่มาก บัญหาและอุปสรรคบางประการอาจไม่มีทางขัดได้ แต่ก็มีบางข้อที่รัฐบาลจะสามารถช่วยแก้ไขให้ได้ แต่รัฐบาลจะต้องใช้ทั้งแรงงาน และกำลังบุคลากรไม่น้อย ตลอดจนปรับปรุงการทำงานในหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง หากจะให้นโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมส่งออกสมดุลย์ผล

มาตรการชี้กริยาพิจารณาดำเนินไว้เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมส่องอกและขัดบัญหาและอุปสรรคในปัจจุบัน

(ก) ด้านการตลาด รัฐบาลสามารถช่วยเหลือทางด้านการตลาดให้ด้วยมาตรการ ดังที่ไปนี้

(1) ปรับปรุงสมรรถภาพการทำงานของทุกการค้า ให้มุ่งไปในทางที่จะเสาะแสวงหาตลาดมากขึ้น สำนักงานทุกการค้าในต่างประเทศควรดีบีนหน้าที่ของตนที่จะวิเคราะห์ดูว่ามีสินค้าอะไรบ้าง ซึ่งอุตสาหกรรมในประเทศไทยสามารถผลิตมาขายได้ ข้อมูลเหล่านี้กระทรวงเศรษฐกิจควรจะเผยแพร่ให้อุตสาหกรรมในประเทศไทยให้ทราบโดยร่วมมืออย่างใกล้ชิด กับสมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

(2) เจรจาต่อรองให้รัฐบาลต่างประเทศลดภาษีขาเข้าสำหรับสินค้าอุตสาหกรรมบางประเภทที่ประเทศไทยสามารถผลิตได้ การเจรจาทั้งกล่าวอาจทำผ่านทั้งในรูปขององค์การระหว่างประเทศ เช่น UNCTAD หรือในลักษณะประเทศต่อประเทศ (Bilateral) เช่น การเจรจากับประเทศไทยญี่ปุ่น เป็นต้น นอกจากนี้ ถ้าจะส่งเสริมการร่วมมือระหว่างประเทศไทย เพื่อนบ้าน เพื่อขยายตลาดอุตสาหกรรมให้อุตสาหกรรมหนึ่งให้กว้างขวางยิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้เราอาจจะต้องยินยอมสูญเสียโอกาส ในการผลิตอุตสาหกรรมบางประเภท เพื่อเปิดโอกาสให้ประเทศไทยเพื่อนบ้านได้ขยายตลาดของเขามายังประเทศไทย เป็นการตอบแทนกับผลประโยชน์ที่เราได้รับจากการขยายตลาดของอุตสาหกรรมของเราไปยังประเทศไทยของเขาก

(3) ร่วมมือกับสมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยและหน่วยงานค้าไทยจัดระบบควบคุมสินค้าอุตสาหกรรมส่องอก เพื่อมิให้พ่อค้าเอกชนคนใดคนหนึ่งทำการสูญเสียให้กับส่วนรวม โดยการส่งสินค้าที่คุณภาพต่ำกว่ามาตรฐาน หรือสินค้าที่คุณภาพไม่ตรงกับที่ระบุไว้ใน Specification ออกไปขายทางประเทศไทย เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพราะในอดีตมีหลายกรณีที่ตลาดของไทยต้องสูญเสียไป เพราะความเห็นแก้ไขข้องพ่อค้าบางคน

(4) ร่วมมือกับสมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จัดการแสดงสินค้าอุตสาหกรรมของไทยขึ้นในต่างประเทศ เพื่อให้ลูกค้าต่างประเทศได้มีโอกาสสร้างสัมภาระของไทย

(5) ร่วมมือกับสมาคมอุตสาหกรรมไทย จัดทำเอกสารชี้มีรายชื่อของสินค้าอุตสาหกรรมไทย รายชื่อของผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองและข้อมูลอื่น ๆ ที่จำเป็น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมากอีกเช่นกัน เพราะมีหลายกรณีในอดีตที่สถานเอกอัครราชทูตไทยหรือสำนักงานทุกการค้าไทยในต่างประเทศได้รับการสอบถามมา แต่ไม่สามารถให้คำตอบได้ เพราะไม่มีข้อมูลเหล่านี้อยู่ในมือ

สำหรับเอกสารของกิจกรรมช่วยคนเมืองในแนวทางท่อไปนี้

(1) พิจารณาเสาะแสวงหาค่าตอบแทนโดยไม่ต้องขออย่างรัฐบาล วิธีการนี้ง่ายอาจใช้ได้ คือ ร่วมมือกับนักธุรกิจในประเทศอื่น ๆ ซึ่งมีประสบการณ์ทางค้านค้าค่าตอบแทนโดยอาจจะทำในรูปของการร่วมทุนกันหรือในรูปของการให้ค่าตอบแทน (Commission)

(2) มีความชื่อสัญญในการส่งออกสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐาน การพิจารณาเสาะแสวงหาทำไรเพียงครั้งเดียวโดยการส่งสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐาน เป็นการคัดคอกมาตรฐานของตนเอง ซึ่งไม่น่าจะคุ้มเลย

(ข) ด้านการผลิต รัฐบาลสามารถมีบทบาทที่สำคัญต่อไปนี้

(1) ขัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกจะได้ประโยชน์มากมายหลายทางด้วยกัน คือ

1.1 ด้านสาธารณูปโภค รัฐบาลคงไม่สามารถจัดหาสาธารณูปโภคที่สำคัญ ๆ อย่างสมบูรณ์ให้อุตสาหกรรม ถ้าอุตสาหกรรมเหล่านี้จะจัดการรายอยู่ตามที่ต้อง ๆ แต่ถ้าอุตสาหกรรมเหล่านี้เข้ามาอยู่ในเนื้อที่เดียวกันแล้ว การจัดหาสาธารณูปโภค คือ ไฟฟ้า น้ำ โทรศัพท์ ฯลฯ สามารถทำให้ง่ายขึ้นมาก นอกจากนี้ ยังเป็นการช่วยเหลือในให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ต้องลงทุนจำนวนมากทางด้านการซื้อที่ดิน ปรับปรุงที่ดิน ตลอดจนประสบปัญหาความล่าช้าในการก่อสร้างโรงงานอีกด้วย

1.2 ด้านการบริหารงานของหน่วยราชการ การบริหารงานของหน่วยราชการในกรณีที่อุตสาหกรรมร่วมกันอยู่ในบริเวณเดียวกัน ยอมสะดวกกว่ามาก และโดยเฉพาะทางค้านภาษี รัฐบาลได้ตัดสินใจไม่เก็บภาษีเข้าสำหรับวัสดุคิบ สำหรับอุตสาหกรรมส่งออกแต่ในเบื้องตนต้องใช้ระบบการบริหารแบบเดิม คือ ทั้งเรียกเก็บภาษีมาก่อน แต่ก็ให้หลังจากที่ได้ส่งสินค้าออกไป ทำให้เกิดความล่าช้าและทำให้เงินทุนของเอกชนมากอยู่โดยไม่จำเป็น การใช้ระบบค้าประภันของธนาคารที่เชื่อกัน เอกชนต้องเสียทองเปลี่ยนสำหรับการค้าประภันนี้ การตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก จะทำให้รัฐบาลไม่จำเป็นต้องเก็บภาษีเลย จะเก็บภาษีก็ต่อเมื่อสินค้านั้นถูกนำออกมานอกเขตอุตสาหกรรมตั้งแต่ล่า

1.3 ด้านการรวมตัวของอุตสาหกรรม การรวมตัวของอุตสาหกรรมในเขตเดียวกันเป็นโอกาสให้อุตสาหกรรมได้รับผลประโยชน์จากการแลกเปลี่ยนและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการคิดค่อประสานงานในการผลิตและลดค่าขนส่ง นอกจากนี้ ยังมีผลประโยชน์ต่อสังคมในแง่ของการลดความแอลอคทางการค้าอีกด้วย

1.4 ด้าน Location ของอุตสาหกรรม เอกอุตสาหกรรมนี้ ควรจัดตั้งขึ้นมาในบริเวณใกล้เคียงกับท่าเรือใหม่ที่จะสร้าง จะเป็นการกระจายความแยอ้อช่องท่าเรือกรุงเทพฯ และจะเป็นการทึงคุยกันงานไปจากกรุงเทพฯ ซึ่งจะช่วยการลดบัญหาต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้น เพราะความหนาแน่นของประชากรในเขตกรุงเทพฯ สนับริ ในขณะนี้

(2) การเก็บบัญหาที่บ่อก้าวตามาก รัฐบาลและปริมาณซึ่งไม่เพียงพอของวัตถุกีบบางประเภท อาจแก้ได้ 3 ทางทั้งกัน คือ

2.1 ส่งเสริมการผลิตวัตถุดินในประเทศไทย ในกรณีส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมผลิตภัณฑ์เกษตร เช่น ในการเนื้องอ้อยเป็นกัน อุตสาหกรรมน้ำตาลไทยจะสามารถผลิตน้ำตาลให้ขายต่างประเทศโดยไม่เสียเงินสนับสนุนใด้ ก็ต่อเมื่อการผลิตอ้อยมีประสิทธิภาพดีขึ้น ทำให้ราคาถูกคุณภาพดี โดยที่ชาวไร่อ้อยมีรายได้สูงขึ้น เพราะขายได้จำนวนเพิ่มขึ้น หรือเช่นในกรณีของไม้ รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีการปลูกต้นไม้ทดแทนไม่ถูกตัดไปแล้วอย่างเร่งด่วน

2.2 ให้ความสำคัญในการนำเข้าวัตถุดินจากต่างประเทศในกรณีที่วัตถุดินในประเทศไทยมีปริมาณไม่เพียงพอ เช่น ในกรณีของไม้ เป็นกัน เราพยายามเห็นได้ว่า โครงการ Reafforestation ของรัฐบาลคงจะไม่ได้ให้ผลประโยชน์อีกเป็นเวลาสิบๆ ปี ฉะนั้นในระหว่างนี้ อุตสาหกรรมซึ่งสามารถแปรรูปไม้สักไปขายต่างประเทศ จึงควรมีสิทธิ์ที่จะสั่งไม้เข้ามาจากประเทศไทยได้โดยไม่ต้องเสียภาษีขาเข้า ผลประโยชน์ทั้งรัฐบาลจะได้ก็ต่อ เงินตราต่างประเทศ การพัฒนาและรายได้แก่ค่านเงินไทย และภาครัฐจะได้รับรายได้จากการบริษัทและคุณงาน

2.3 ส่งเสริมให้มีการสำรวจแร่ในประเทศไทย ผู้เชี่ยวชาญที่เข้ามาศึกษาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมแร่ในประเทศไทยลงความเห็นว่า รัฐบาลควรส่งเสริมให้เอกชนเป็นผู้ลงทุนสำรวจหาแร่ในประเทศไทย เพราะประเทศไทยยังมีเนื้อที่อีกกว้างขวางนักที่ยังไม่ได้ทำการสำรวจ หากค้นพบแร่เป็นจำนวนมาก ก็ให้ที่หนึ่งในประเทศไทยแล้ว ก็อาจมีทางที่จะมีการก่อตั้งอุตสาหกรรมลงแร่นั้น หรืออุตสาหกรรมที่ใช้แร่นั้นเป็นวัตถุดินเพื่อส่งไปจำหน่ายในต่างประเทศ

(3) ระบบภาษีและเงินช่วยเหลือสนับสนุนแก่อุตสาหกรรมส่งออก อาจแก้ไขได้สามแนวทางดังนี้

3.1 การเก็บภาษีซึ่งมีส่วนกระทำการเพื่อต่อต้านทุนการผลิต ควรเก็บจาก
มูลค่าเพิ่ม (Value Added) แทนที่จะมาเก็บจากมูลค่าหักห้ามของสินค้า (Turnover Tax) ในกรณี
ของสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกควรจะพิจารณาค่าเงินภาษี (Export Rebate) โดยกลไกการ
บริหารซึ่งรวดเร็วพอสมควร ส่วนภาษีอาเข้าสำหรับวัสดุที่นำไปผลิตและเครื่องจักรนั้น ไม่ควรเก็บใน
กรณีที่เป็นอุตสาหกรรมส่งออก ในการเก็บภาษีจากผู้ส่งออก รัฐบาลไม่ควรเก็บภาษีให้ซึ่งจะเพิ่ม
ต้นทุนของการผลิต แต่ควรมุ่งเก็บจากภาษีรายได้ซึ่งไม่มีผลต่อต้นทุนการผลิต

3.2 ให้ความช่วยเหลือเพื่อพิเศษแก่ผู้ส่งออก โศกนาจจะทรงบัญเเคริทที่เพื่อการส่งออกขึ้น ในการซื้อขายระหว่างประเทศ การให้เครดิตเป็นเรื่องสำคัญ หากหมายรวมถึงให้เครดิตตระยะยาว ก็ยังมีโอกาสจะขยายสินค้าได้มากขึ้น แต่ถ้าหากห่วงระวังคงไม่มีทางที่จะให้เครดิตเองได้ เพราะเงินทุนที่มีก็จำกัด และต้องการเงินสดไปเพื่อทำเดินกิจการต่อไป หากมีการก่อตั้งสถาบันเครดิตเพื่อส่งออกได้ และให้สถาบันนี้รับเป็นผู้ให้เครดิตในคั้ตราส่วนลดคงทึ่งค่า ก็จะเป็นการช่วยอุดหนาหกรูมส่งออกaoอย่างมาก

หลังจากที่ได้พูดถึงบทบาทของรัฐบาลแล้ว ก็คราวนี้ถ้าว่า เอกชนเองก็ไม่ควรมีทรัพย์นจะที่จะยกภาระในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ทางด้านการผลิตไปให้แก่รัฐบาลทั้งหมด ก็ทางใดก็จะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตได้ เช่น การปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิต การปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานของคนงาน ฯลฯ เอกชนก็ควรพยายามกระทำโดยไม่ทั้งรักให้รัฐบาล

มาช่วยเหลือ หากห้องสมุดฝ่ายร่วมมือกันและรับเอกสารในการที่จะปรับปรุงอุตสาหกรรมในประเทศไทยเท่าที่จะสามารถทำได้ ผู้เขียนก็แน่ใจว่า เราจะมีอุตสาหกรรมที่สามารถส่งสินค้าออกไปจำหน่ายในต่างประเทศได้อีกมาก

เราควรแต่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อส่งออกหรือไม่

ในขณะนี้ สิ่งที่น่าเป็นห่วงอย่างหนึ่งก็คือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมให้มุ่งความคิดไปในทิศทางการสนับสนุนอุตสาหกรรมส่งออก จนกระหึ่มเป็นที่น่ากลัวว่า จะมีเหล่าคนรุ่นอุปคนุที่จะคิดแก่ปัญหาและอุปสรรคซึ่งอุตสาหกรรมประเมาท์ฯ ประสบอยู่ ยังที่จริงแล้วการส่งเสริมอุตสาหกรรมส่งออกนั้น ควรเป็นเพียงส่วนหนึ่ง ของนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมของประเทศไทยเท่านั้น การส่งเสริมอุตสาหกรรมซึ่งผลิตเพื่อสนับสนุนความต้องการภายในประเทศไทยนั้นก็จะต้องดำเนินควบคู่กันไป เพราะการที่จะพึงเพียงอุตสาหกรรมส่งออกเท่านั้นย่อมเป็นการจำกัดการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยไม่จำเป็น แม้กระทั่งประเทศไทยสิงคโปร์ ซึ่งมีค่าตอบแทนในประเทศไทยเต็มมาก ก็มีอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งที่มุ่งผลิตเพื่อตลาดภายในประเทศไทยเท่านั้น แต่ตลาดภายในของประเทศไทย มีขนาดใหญ่กว่าสิงคโปร์ อุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศไทยก่อให้มีโอกาสตื้กตัวมาก นอกเหนือนั้น ยังมีอุตสาหกรรมยานพาหนะไม่น้อยที่ต้องขึ้นบันไดเป็นชั้นๆ ไป ในชั้นแรกนั้น จะต้องหาประสิทธิภาพในการผลิตและการขยายภาคในประเทศไทยเสียก่อน เมื่อบีกัดจ้าวแข็งแล้ว จึงจะขึ้นบันไดอีกชั้นหนึ่งไปสู่ความเป็นผู้ส่งออกได้ การที่จะเริ่มผลิตและส่งสินค้าไปขายในตลาดโลกได้เลียนแบบมีโอกาสอ้อยด้วยเหตุผลดังกล่าว การสร้างบันไดขึ้นแรกให้มั่นคงแข็งแรงจึงเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง

ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญๆ ของอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อตลาดภายในประเทศไทยและแนวทางแก้ไข

อุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อสนับสนุนความต้องการของตลาดภายในประเทศไทย ประสบปัญหาและอุปสรรคกล้วยๆ กันที่ได้กล่าวไว้แล้ว ในกรณีของอุตสาหกรรมส่งออก ก็คือ ปัญหาความขาดแคลนของสาขาวัสดุไม้ ปัญหาวัสดุดิน ปัญหาระบบภาษีที่ไม่เป็นธรรม ปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าในการติดต่อกันหน่วยราชการ ลักษณะของปัญหาและแนวทางที่รัฐบาลและเอกชนควรจะร่วมมือกันแก้ไข คล้ายกับที่ได้เสนอไปแล้ว ฉะนั้น จะขอถวายเพียงปัญหาอื่นๆ ที่สำคัญซึ่งยังไม่ได้กล่าวถึง

(ก) บัญหาในการแข่งขันกับสินค้าต่างประเทศ อุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นใหม่มากต้องประสบปัญหาในการแข่งขันกับสินค้าต่างประเทศซึ่งเคยจำหน่ายอยู่ก่อน ประชาชนคนไทยส่วนใหญ่มีความรู้สึกชาติในเรื่องนี้ค่อนข้าง และมีแนวโน้มที่จะ “ต่างชาตินิยม” มากกว่า ฉะนั้นในระดับราคาและคุณภาพที่ใกล้เคียงกันแล้ว อุตสาหกรรมของไทยจะขายสินค้าไม่ออกร่อง พิจารณาถูกกรณีของบริษัทปูนซีเมนต์ไทยเมื่อก่อสร้างขึ้นแรก ๆ นั้น ประสบปัญหานำในการขายมาก เพราะประชาชนไม่เชื่อว่าคนไทยจะผลิตปูนซีเมนต์ได้ แต่เมื่อเกิดสงครามโลก ปูนซีเมนต์จากต่างประเทศขาดแคลนคนไทยจึงต้องซื้อปูนซีเมนต์จาก แต่พิพากษาคุณภาพใช้ได้เหมือนกัน ทว่าอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า หากรัฐบาลมีความมั่นใจในประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพของผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ได้รับการสนับสนุนแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะมารายให้มีสิ่งแวดล้อมมากขึ้น การแข่งขันจากต่างประเทศ รัฐบาลสามารถเข้ามายักบัตร์อุตสาหกรรมนี้ได้โดยจำกัดการนำเข้าของสินค้าต่างประเทศ หากทราบว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศจะถูกโอกาสเอาไว้เป็นของชาติจะพยายามให้ก้าวไปข้างหน้าที่จะปล่อยให้มีการนำสินค้าเข้ามาต่อกันโดยตลอด เนื่องจากต้องการให้รัฐบาลมีกำลังที่จะดำเนินการต่อไป ฉะนั้น การที่อุตสาหกรรมไทยถือโอกาสเป็นเครื่องผู้ช่วยให้ก้าวหน้าได้เป็นการที่ดีก็คงต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้แล้วความช่วยเหลือของรัฐบาลในการจำกัดการนำสินค้าเข้ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่ออุตสาหกรรมที่ตั้งใหม่ เพราะโดยมากแล้ว บริษัทต่างประเทศที่เคยส่งสินค้ามายังในประเทศไทยจะพยายามรักษาผลประโยชน์ของตนโดยการทุ่มตลาดแบบ Predatory Dumping กล่าวคือ มีจุดประสงค์ที่จะต้มอุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นใหม่ ในกรณีที่มีการทุ่มตลาดแบบนี้ หากรัฐบาลไม่เข้ามาช่วยเหลือให้ทันท่วงที อุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นใหม่จะไม่สามารถตั้งตัวอยู่ได้นาน เพราะโดยมากบริษัทต่างประเทศเป็นบริษัทใหญ่ มีทุนดำเนินการมาก มีกำไรมากจากการขายในตลาดอื่น ส่วนอุตสาหกรรมของไทยนั้นมีทุนจำกัด ขาดทุนอยู่ไม่นานก็คงจะทนอยู่ไม่ได้ เมื่ออุตสาหกรรมของไทยล้มลงไปแล้วก็เป็นของแน่นอนเหลือเกินว่า บริษัทต่างประเทศนั้น จะขึ้นราคាធิกันขึ้นมาในระดับที่ได้กำไร ในกรณีเช่นนี้ การจำกัดการนำเข้าของสินค้าจะเป็นการรักษาผลประโยชน์ของทั้งอุตสาหกรรมและผู้ช่วยในระยะยาว

อย่างไรก็ตาม จะต้องเป็นที่ยอมรับกันว่า การจำกัดจำนวนสินค้านำเข้านั้นอาจเป็นมีดสองคม ได้แก่ในกรณีที่อุตสาหกรรมภายในมีประสิทธิภาพการผลิตค้าและพยายามร้องให้รัฐบาลปกป้อง โดยอ้างว่าต่างประเทศทุ่มตลาด หากรัฐบาลเชื่อว่าจะเป็นผลเสียต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย ฉะนั้น รัฐบาลจึงต้องพิจารณาดูหลักฐานต่าง ๆ ให้รอบคอบก่อนที่จะดำเนินมาตรการนี้

(บ) การแบ่งขั้นภายในประเทศไทยว่าอุตสาหกรรมของเอกชน ทั้งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ความจำกัดของตลาดภายในประเทศไม่เปิดโอกาสให้มีการทั้งอุตสาหกรรมหลายรูปแบบคือมีอุตสาหกรรมหลายประเภทที่มีผู้ได้รับการส่งเสริมมากรายเกินไป เช่น ในอุตสาหกรรมนมแพะป่อง เป็นต้น การส่งเสริมเช่นนี้มีผลเสีย คือ ก่อให้เกิดความระส่ำระสายและการสูญเสียโดยไม่จำเป็น (Waste) ในกระบวนการ หากผู้ได้รับการส่งเสริมทุกรายลงมือผลิตจริงๆ ก็จะมีการแบ่งขั้นถึงขั้น “ตัดคอหอยกัน” (Cut-Throat) ซึ่งบางรายที่สู้ไม่ได้ก็จะถูกตัดสิ้นไป บรรยายภาพของความตื้นเหลวเข่นนี้ย่อมไม่เกินผลต่อก่อผู้อื่นที่สนใจลงทุนในอุตสาหกรรมเป็นแน่ จะนั้น รัฐบาลควรควบคุมจำนวนของโรงงานตามขนาดของตลาด หากรัฐบาลเกรงว่าการมีโรงงานน้อยกว่าจะทำให้โรงงานอาจเปรียบผู้ช้อต์ ก็ควรเสนอว่ารัฐบาลควรควบคุมโดยอิสระ ทั้งนี้ ระบบการควบคุมราคา หรือที่ว่าจะปล่อยให้มีการนำสินค้าเข้า อุตสาหกรรมเหล่านี้ก็คงจะไม่สามารถหรือไม่กล้าเคาระเปรียบผู้ช้อต์ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะสามารถมีโรงงานจำนวนเหล่ายังไก่ไม่สามารถประกันได้ว่าจะไม่มีการอาจเปรียบผู้ช้อต์ เพราะอาจจะมีการตกลงกันแบ่งการภายน้ำระหว่างโรงงานทั้งหมดก็ได้ว่าจะมีนโยบาย การขายในนโยบาย การทั้งราคา และมีการแบ่งตลาดกันอย่างไรบ้าง

(ค) การแบ่งขั้นของเอกชนกับอุตสาหกรรมของรัฐบาล เรื่องนี้ เป็นหนามัยออกของอุตสาหกรรมเอกชนมานาน และในความเห็นของผู้เขียนส่วนใหญ่เป็นผลเสียต่อเศรษฐกิจของชาติ ในเชิงพาณิชย์ ฯ หลายประเภท มีอุตสาหกรรมของรัฐบาลแข่งกับเอกชนและแบ่งตลาดของอุตสาหกรรมของเอกชนโดยไม่เป็นธรรม ที่ไม่เป็นธรรมก็เพราะรัฐวิสาหกิจมากรายดำเนินการโดยขาดทุน ซึ่งหมายความว่ากิจการเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนจากงบประมาณของรัฐในการดำเนินงานแต่ละปี หากเป็นการดำเนินงานของเอกชนแล้ว รัฐวิสาหกิจเหล่านี้ก็คงล้มไปนานแล้ว เพราะคงจะไม่สามารถขาดทุนมาได้ทุกๆ ปี สิ่งที่รัฐบาลควรจะทำก็คือ ขายกิจการของรัฐวิสาหกิจเหล่านี้ไปให้ยกษัตริย์ดำเนินการตามที่ผู้เชี่ยวชาญที่เคยมาสำรวจได้แนะนำไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐวิสาหกิจซึ่งไม่มีเหตุผลอันใดที่รัฐควรประกอบการ เช่น อุตสาหกรรมปืนท้าย และหกฟ้า เป็นต้น

เรียงเหล่านี้ในเรื่องที่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณาในการสมมนาบัญหาอุตสาหกรรมในอีกครั้งหนึ่ง ผู้เขียนขอทิบยกขึ้นมาอีกที เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม

การลงทุนจากต่างประเทศ

การลงทุนจากต่างประเทศ มีความสำคัญก่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทยเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นที่มาของแหล่งเงินทุนต่างประเทศ ชี้ส่วนการต่างประเทศให้ประเทศไทย ประสบปัญหาดุลชำระเงินขาดดุลมาก่อนมา เพราะในการดันแนวคิดสากล化รวมทั่วโลกเป็นเจ้าเป็น ท้องใช้เงินตราต่างประเทศในการซื้อหุ้นกู้ภารณ์และเครื่องจักรมาจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก มาก นักการนักการลงทุนจากต่างประเทศโดยตรง (Direct Foreign Investment) ยังมีผล ประโยชน์อื่นๆ ดังที่ไปนี้

(1) เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงลึกของผู้ต้องหาที่มีส่วนได้เสียในคดี ทั้งนี้เพื่อให้สามารถดำเนินคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพและยุติธรรม

(2) เนื่องจากการนำความรู้ ความชี้แจงด้านทางเทคโนโลยีเข้ามายืนในประเทศไทย

(3) ไม่โน้มน้าวความรู้ ความเข้าใจด้วย ทางต้านการบริหารงานอุทศาสตร์กรรมเชื้อวัวในประเทศไทย

(4) ผู้มีความรู้ ความชำนาญ ทางเทคนิคและการบริหารที่เข้มงวดถ่ายทอดความรู้และพัฒนาฝีมือให้กับบุคลากรไทย

บปี๘ ไรก์ทาม ภาระหนี้จากต่างประเทศฯฯ บัญชีอัลเฟรด คิลวิลเลมส์

(1) ກາງໄຄມາຊື່ເງິນທ່າງປະເທດ ຈະເປັນຜົດຖືທີ່ບໍ່ຖຸລູຫຼວງເງິນໃນບັນຈຸຕົວແຕ່ເນື້ອ
ຜູ້ອັນກຸນເອົາກໍາໄໝຍາກນອກປະເທດຂອງມີຜ່ວນທຳໃຫ້ຄຸລູຫຼວງເງິນໃນອາຄາຫມີແນວໂນ້ສີທີ່ຈະຫາດຖຸ
ໄດຍ້ເພື່ອບໍ່ຢ່າງຢຶ່ງຫາກວິທາຮວດທີ່ຜູ້ອັນກຸນເຫັນມາດໍາເນີນກິຈກາຮ້າມໍສ້າມາຮັດແສວງຫາເງິນທ່າງ
ປະເທດເມານາຫາຍາກນຳກຳໄໝຍອດ

(3) หากมีการแข่งขันกีฬาที่ว่างผู้สั่งทุนชาวต่างประเทศ และนักอุปราชหกคนไทย เมื่อหากผู้สั่งทุนชาวต่างประเทศนั้น มีความพิเศษพิเศษที่จะช่วยเหลือคุณที่เป็นให้กับทั้งสอง โรงงาน ราษฎร์เกิดการแข่งขันอย่างไร่ในชั้นเรียนของคุณ เพื่อระดับความต้องการที่ต้องมีในฐานะแรงงาน ก่ออาชญากรรมไทย โดยย่างง่ายรายหารรับผลไม่ผิดหวัง

(4) หากชาติใดชาติใดเข้ามาร่วมดำเนินการเป็นเจ้าของอุตสาหกรรมในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ก็จะเป็นห่วงว่าบ้านชาวต่างด้าวที่อยู่ในประเทศไทยและกับอุตสาหกรรมอื่นๆ จะมีมากเกินไป

(5) ในการลงทุนร่วมกัน (Joint-Venture) บางประเทศมีข้อเสียดังต่อไปนี้

(ก) ผู้ลงทุนชาวต่างประเทศเป็นผู้ขายวัสดุคุณภาพหรือเครื่องจักร จะพยายามเรียกกำไรกลับไปเป็นส่วนใหญ่ โดยการขายวัสดุคุณภาพหรือเครื่องจักรในราคางาน

(ข) ผู้เชี่ยวชาญที่ล่วงมาอยู่久าจังในราคางาน และผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้ไม่ยอมทำการฝึกงานให้ข้ามมาวันต่อวันหน้าที่ของตนได้เวลาก่อสร้าง ทำให้ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมอยู่ในระดับสูง

นโยบายของรัฐบาลเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ในอดีต รัฐบาลได้สนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ โดยการให้สิ่งจูงใจต่างๆ และนโยบายดังกล่าวก็ประสบผลสำเร็จ เพราะการลงทุนของต่างประเทศในอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม มีมูลค่าถึง ๓๐ เทคโนโลยีของการลงทุนทั้งหมด ในระยะเวลาก่อนการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้ประกอบการคนไทยยังไม่ค่อย เนื่องจากแต่ประกอบการธุรกิจการค้า และขณะที่จำนวนผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหารและเทคนิคชาวไทยยังแทบจะไม่มี การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศคงจะให้ผลที่มากกว่าผลเสีย แต่มาถึงช่วงนี้ผู้ประกอบการชาวไทยเริ่มต้นเตะและพร้อมที่จะเข้ามารับผิดชอบในกิจการอุตสาหกรรมมากขึ้น รัฐบาลอาจต้องพิจารณาอนุญาตการลงทุนจากต่างประเทศเสียใหม่ บันทึกวิงผลประโยชน์ของการลงทุนจากต่างประเทศด้านใหญ่ อาจจะได้มาจาก การลงทุนแบบ Portfolio Foreign Investment กล่าวคือ ผู้ประกอบการชาวไทยเป็นเจ้าของกิจการ แต่ก็เงินจากต่างประเทศส่วนหนึ่ง เพื่อซื้อครื่องจักรและอุปกรณ์ในประเทศ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหารและเทคนิคที่ขาดแคลน ก็สามารถจ้างมาทำงานชั่วคราวได้ และให้ถูกต้องความรู้ให้กับบุคคล ไทยในระยะเวลาก่อสร้าง ในสถานการณ์เช่นนี้ รัฐบาลอาจต้องกฎเกณฑ์ในการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อให้มีผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของไทย โดยมิใช่กลัวว่าหากไปถึงกฎเกณฑ์แล้วจะสูญเสียการลงทุนต่างประเทศ ข้อสำคัญที่สุดคือ ข้อค่าให้หัน注意力มาที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมคั้งหลักการในใจว่า ผู้ประกอบการชาวต่างชาติจะต้องก่อร้ายผู้ประกอบการคนไทยเสียไป เมื่อก่ออุตสาหกรรมคนไทยหลายคนที่มีความรู้สึกว่า ในอดีตหากกิจการ

ท่ามกลางเทคโนโลยีไร้แล้ว มักจะได้รับการพิจารณาต่อมา ก็กว่าในกรณีที่นักอุตสาหกรรมของไทยเป็นผู้ร้องเรียน ในขณะนี้ เรายังคงเห็นกันของการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพไม่จำเป็นต้องอาศัยผู้ลงทุนชาวต่างประเทศมากเท่ากับเมื่อ 10 ปีที่แล้ว

ข้อสรุปของรายงาน

ผู้เขียนชี้ว่า หนึ่งในภาระที่สำคัญที่สุดของประเทศไทยในปัจจุบันอยู่ที่ทางหลวง (Crossroads) จะต้องตัดสินใจว่า จะเลือกเดินไปทางใด หากเลือกทางที่ถูกต้อง การพัฒนาอุตสาหกรรมก็จะดำเนินไปในอัตราที่สูงและน้ำผลประโยชน์เนื่องจากเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ในรายงานนี้ ผู้เขียนได้พิจารณาวิเคราะห์ทิศทางที่เหมาะสม ตลอดจนองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมดำเนินไปอย่างต่อเนื่องใน 10 ปีข้างหน้า นโยบายและมาตรการที่เสนอส่วนใหญ่ได้เคยพูดคุยกับประธานาธิบดีในอีก 10 ปีข้างหน้า นี้เป็นความคิดวิเคราะห์ที่ได้รับการพิจารณา หรือกำลังเริ่มดำเนินการโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นี้ได้เป็นความคิดวิเคราะห์ของผู้เขียนแต่ประการใด ในรายงานนี้ผู้เขียนได้มุ่งที่จะเสนอภาพอย่างกว้าง ๆ ก็จริง แต่ก็ได้พยายามที่จะหยิบยกปัญหาและอุปสรรคสำคัญ ๆ ตลอดจนแนวทางที่อาจจะแก้ไขปัญหาและอุปสรรคนั้น ๆ ให้ได้เห็นกันอย่างค่อนข้างสมบูรณ์ (Comprehensive) คำวิจารณ์ใช้ชื่อผู้พิจารณา หรือไม่สบอารมณ์ผู้ใดก็ขอได้โปรดภูมิใจให้ด้วย เพราะทักษิณเป็นโดยความบริสุทธิ์ใจ เพื่อผลประโยชน์ของการพัฒนาอุตสาหกรรม

ข้อสรุปที่สำคัญของรายงานมี

1. ในกรณีของประเทศไทย ผู้เขียนคิดว่า มีเหตุผลเพียงพอที่รัฐบาลจะเพิ่มความสนับสนุนให้กับสาขาระบบอุตสาหกรรมสากล化ในอีก 10 ปี ความสนับสนุนที่กล่าวว่า ควรจะมาในรูปของงบประมาณที่เพิ่มขึ้น สำหรับหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดทั้งนิคมอุตสาหกรรมและเขตอุตสาหกรรมส่งออก การยกเว้นภาษี การให้เงินสนับสนุนช่วยเหลือ ฯลฯ
2. นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรม ควรยึดถือหลักที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อสนับสนุนภาคภายในประเทศไทยและอุตสาหกรรมส่งออกควบคู่กันไป ไม่ควรมุ่งจะพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันให้เป็นแบบที่มีความสอดคล้องกับประเทศไทยในอนาคต โดยตั้งให้ความสนใจกับอุตสาหกรรมที่สำคัญ เช่น ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรมอาหาร ฯลฯ
3. มาตรการชั่วคราวและสามารถที่อยู่หลัง และแก้ไขอุปสรรคของอุตสาหกรรมทั้ง 2 ประเภท นี้

(ก) จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม หรือ เขตอุตสาหกรรมส่งออก

(ข) สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการผลิตวัสดุคิบสำหรับอุตสาหกรรมย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น และในกรณีที่ไม่สามารถผลิตเพิ่มขึ้นได้ ก็ควรจะพิจารณาอย่างให้มีการนำวัสดุคิบนั้นเข้ามาจากต่างประเทศโดยไม่เสียภาษีขาเข้า หรือเก็บภาษีขาเข้าในอัตราที่ต่ำ

(ก) สนับสนุนให้เอกชนได้มีการสำรวจหาแหล่งแร่ในประเทศไทย

(ง) ปรับปรุงระบบภาษีให้มีความเป็นธรรมต่ออุตสาหกรรม โดยยึดหลักว่าภาษีควรห้ามมาก แต่ลดภาษีซึ่งจะทำให้หันทุนการผลิตเพิ่มขึ้นให้น้อยที่สุด

(จ) ปรับปรุงกลไกการบริหารให้มีความคล่องตัว และรวดเร็วถึงขั้นและปรับปรุงทั้งคนของข้าราชการที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับกิจการอุตสาหกรรม

4. มาตรการและนโยบายชี้งรัฐบาลยึดถือเกี่ยวกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อสนับสนุนตลาดภายในประเทศโดยเฉพาะมี

(ก) ให้ความช่วยเหลือปักธงจากสินค้าต่างประเทศในระยะเริ่มแรก โดยอาจยอมจำกัดการสั่งสินค้าเข้าถ้าจำเป็น เพื่อขอจัดปัญหาเรื่องคนไทยนิยมสินค้าต่างประเทศ และปัญหาการทุ่มตลาด แต่ภายหลังระยะเวลานั้น รัฐบาลจะหันไปเกรงที่จะถอนการปกป้องดังกล่าว หากอุตสาหกรรมที่ทั้งหันมาไม่แสดงทีท่าว่าจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตได้และยืนหยัดอยู่ได้กว่าหนึ่งปี

(ข) รัฐบาลควรควบคุมการเอาเปรี้ยบของอุตสาหกรรมต่อผู้ซื้อขายในประเทศไทยโดยการควบคุมราคาหรือการซื้อขายจะต้องให้มีการนำสินค้าต่างประเทศเข้ามามากกว่าที่จะควบคุมโดยการอนุญาตให้มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมมากรายเกินกว่าที่ตลาดจะสามารถรับได้

(ก) รัฐบาลควรจัดการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมจาก รัฐวิสาหกิจของรัฐบาลเองโดยการพยายามขยายกิจการของรัฐวิสาหกิจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยคงไว้แต่เพียงรัฐวิสาหกิจซึ่งเหตุผลและความจำเป็นจริง ๆ ที่รัฐจะหันดำเนินการต่อไป

5. มาตรการชี้งรัฐบาลจะสามารถช่วยเหลืออุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อส่งออกโดยเฉพาะ

(ก) ปรับปรุงสำนักงานทุกการค้าให้หาข้อมูลเกี่ยวกับตลาดอุตสาหกรรมในต่างประเทศมากขึ้น

(๑) เจรจาท่อรองกับรัฐบาลต่างประเทศให้ดูถูกเมืองเข้า หรือยกการจำกัดสินค้า อุตสาหกรรมจากไทย

- (ก) ควบคุมคุณภาพของสินค้าที่ส่งออก
- (จ) จัดงานแสดงสินค้าอุตสาหกรรมของไทย
- (ช) จัดทำเอกสารแสดงศินค้าและรายชื่อผู้ผลิตของอุตสาหกรรมไทย ซึ่งสามารถ ส่งออกได้

- (น) จัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออก
- (ข) จัดตั้งระบบการให้เงินช่วยเหลือสนับสนุนอุตสาหกรรมส่งออก โดยชาติใช้ ระบบช่วยเหลือโดยตรง การให้เครื่องมือการส่งออก ฯลฯ

๖. เมื่อวันนี้การลงทุนจากต่างประเทศ รัฐบาลควรส่งเสริมการลงทุนโดยตรงเฉพาะ ในกรณีที่ไม่มีผู้ประกอบการคนไทยพร้อมที่จะดำเนินการ และในกรณีที่การลงทุนนั้นมีผล ประโยชน์ทางยังคงแก่ประเทศไทยเพียงพอ เช่น ในกรณีการฝึกอบรม การสร้างงานให้คน ว่างงานทำ ฯลฯ หากเป็นไปได้ รัฐบาลควรพยายามสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศในรูป ของ Portfolio Investment หรือเงินกู้ โดยที่คนไทยเป็นเจ้าของกิจการมากกว่า เพื่อจะ ผลประโยชน์ส่วนใหญ่กับสาธารณะเพิ่ม โดยไม่ประสบภัยทางที่ว่าจะมีชนชาติใดมาเมืองน้ำด ทางเศรษฐกิจในประเทศไทยมากเท่านั้น